

[Dræbste]

Der er efter min opfattelse ikke nogen som helst tvivl om, at en række af de problemer, der har været især i Københavns kommune omkring gennemførelsen af saneringen, kunne have været undgået, hvis vi havde fået stadfæstet byfornyelsesloven i juni 1980, sådan som det var meningen. Ikke at loven ville være kommet til at fungere i sin fulde udstrækning; men alene det forhold, at lovens bestemmelser var gældende, ville have givet langt større påvirkningsmuligheder over for en menneskeligt gennemført saneringsaktivitet end dem, der har været i forhold til især Københavns kommune, og det ville have gavnet mange beboere. Der er derfor ikke nogen grund til ved denne lejlighed at undlade at gøre opmærksom på, at de partier, som fik udsat loven, har et ansvar, ikke alene for at vi igen skal behandle loven, men også for, at nogle er kommet i klemme uden grund i byfornyelsesaktivitet eller saneringsaktivitet.

Men nu er vi altså i en situation, hvor vi må konstatere, at på de områder, hvor vi ikke blev færdige med at behandle byfornyelsesloven i foråret 1980, er der sket en hel del siden. Det drejer sig om de udvalg, som har arbejdet med enkeltproblemstillinger i forbindelse med byfornyelsen, og det drejer sig om, at vi i øvrigt har fået nogle flere erfaringer med anvendelse af beløb af den størrelsesorden, som vi årligt i øjeblikket bruger på saneringsaktivitet. Og det, at vi har sat aktiviteten op, har afgjort gjort os klogere på, hvad der sker, når man gennemfører så betydelige indgreb i dagligdagen, som tilfældet er, når man beskæftiger sig med sanering og byfornyelse.

Derfor er der ikke nogen tvivl om, at det er ønskeligt hurtigst muligt at få en samlet lovrevision, som medfører, at vi kan tage de nye ting op, vi har lært noget om, og som vi på det tidspunkt, hvor vi sidst behandlede lovforslaget, ikke følte os i stand til at behandle i lovsform.

Det drejer sig om finansiering og byrdefordeling, om, at rentesikringen på længere sigt er for dyr for statskassen, og at man derfor må overgå til finansiering med korte indeklån, at finansieringen helst skulle udstrækkes til et bredere område end det nuværende, eventuelt gennem et særligt statstilskud til bredere områdeforbedringer, end der er mulighed for i den nuværende lovgivning, og at vi skal have private virksomheder med

ind i lovgivningen. Der ryger simpelt hen for mange arbejdspladser i øjeblikket med den nuværende saneringsaktivitet, og derfor må i overvejelserne indgå støtte til at forblive i de nuværende lokaler eller støtte til genhusning i ældre, forladte industriejendomme. Det sidste kan måske enklest ske ved, at kommunerne sikres hjemmel til at overtage sådanne ejendomme og forestå udlejningen til mindre håndværksvirksomheder, baggårdserhverv m.m.

Det drejer sig om, at vi skal have ejerboligerne med i lovgivningen, specielt for at få provinsens blandede bebyggelser med, men det gælder også København, hvor der er tilsvarende blandede kvarterer, som på et eller andet tidspunkt nok skal med i byfornyelsesaktiviteten. Der er kapitaliseringsproblemerne, når vi snakker ejerboliger, som vi er indstillet på at søge klaret, og vi mener, at dér, hvor der er tale om støtte til ejerlejligheder, som ikke er beboet af ejeren, må der gøres noget helt særligt for at undgå kapitalisering.

Endelig drejer det sig om beboerindflydelse, hvor der bør sikres en særlig offentlighedsfase, efter at registreringen er gennemført, men inden der er udarbejdet forslag til en byfornyelsesplan. Det er muligt, at det kan ske via ændring i kommuneplanloven og ikke behøver at komme ind i byfornyelsesloven. Man bør også overveje at fjerne påbudssystemet vedrørende lejlighedsmodernisering og i stedet gå over til at gennemføre modernisering ved hjælp af et tilbud om offentlig støtte, dér, hvor der ikke er tale om sundheds- eller sikkerhedsrisiko. Det vil i nogle tilfælde formentlig være en bedre fremgangsmåde end den vetoret, som eksisterer i byfornyelseslovforslaget.

Endelig drejer det sig om genhusningsproblemerne, hvor der er brug for en forbedring af boligsikringsbestemmelserne, og hvor der i øvrigt er brug for at gøre noget ved det problem, at vi skubber nogle ikke så små lavindkomstgrupper foran os, når byfornyelsesaktivitet og saneringsaktivitet skrider frem, på en sådan måde, at de udsættes for utrygge boligforhold.

Vi finder, det er ønskeligt, at arbejdet med disse ændringer går i gang med det samme, og vi håber, at vi nu er nået til en situation, hvor man kan behandle og drøfte sådanne ændringer uden at skulle følge de anvisnin-